

Писати вірші гусячим пером

Ігор Павлюк

Писати вірші гусячим пером.
Хворіти батьківщиною і шляхом.
Дивитися, куди тече Дніпро:
До "москалів"? Чи повернув до "ляхів"?

Чи з морем чорним влився в океан —
До "янків" щоб торкнутися порогом.
Свободи стан... Який у неї стан! —
Тунель — униз, а вверху нема дороги.

Земля вмирає, вкута в бетон,
А душі накрохмалені й ніякі.
"Модерного язичництва"* притон.
Для тіла — рай. На всі чотири смаки.

Змішався віск із кровію шипшин
І хочеться на Хортицю назавжди.
Якщо вже взявся — час цей допиши,
Бо він вогнем про все напише правду.

Посеред ста сізіфових голгоф
Знайде одну із коренем чи пупом,
Щоб відкотити камінь знов і знов
І не знайти ні ангела, ні трупа.

Вже знаю все...
Не легшає чомусь.
Далеко йшов.
Пора уже вертатись.
Всім розкажу, адже нема кому...
Від світу добре захищають ґрати.

Тоді й приходить пещена печаль
І страдницька покора веледушна,
Немов склепали із щита меча,
Бо дуже гнило, дуже було душно
У власній хаті, в зорях, у душі,

На рівні духа, і отця, і сина.
Мов шелестіли вічні комиші,
Мов шепотіла юна батьківщина.

Ми нею всі тавровані колись.
Я в ній засну, набігавшись по світу...

А наді мною дихають воли
І гола смерть — мов нетутешній вітер.